

[Stats- og udenrigsministeren.]

være rigtigt, det kan ikke engang være rimeligt, og det er i hvert fald ikke fair.

Men dér kunne man i og for sig igen spørge, på samme måde som jeg før spurgte hr. Poul Hartling: hvilke interesser mener hr. Poul Møller at varetage ved at så i hvert fald en svag tvivl om regeringens udenrigspolitik? Er det nationale interesser? Er det interesser, som måske de konservative og socialdemokratiet i en række udenrigspolitiske anliggender kunne have fælles? Eller er det igen det lille partipolitiske spil, der skal have fortrin fremfor de fælles interesser? Jeg må virkelig advare mod at gå videre ad den vej.

Hr. Poul Møller nævner DsU, Den socialdemokratiske Ungdom, men jeg læser jo også aviser, jeg læser f. eks. også om KU-møderne, og jeg forstod, at hr. Poul Sørensen blev modtaget med munterhed af KUs landsmøde i Randers, da han i indledningen antydede, at Vietnam ikke var det eneste spørgsmål, der eksisterede i verden. Der er jo også i den konservative ungdom kræfter, der ikke er enige i den politik, det konservative folkepartis ledelse fører i udenrigspolitikken. (Poul Sørensen: Nej!). Ja, det er det indtryk, vi andre har fået; det er muligt, at hr. Poul Sørensen kan dementere det, og det vil jeg da være interesseret i at høre.

Forholdet mellem socialdemokratiet og SF optager jo i det hele taget sindene i den borgerlige lejr meget. Vi skulle igen opleve, at hr. Poul Hartling spurgte til protokollatet. Jeg ved godt, at hr. Poul Hartling kender svaret, det ved jeg udmærket godt, og i hvert fald gør han det nu, for han fik det fra hr. Morten Lange, og han vidste det vel i forvejen. Men jeg skal da gerne gentage, hvordan det ligger. Da de to partier var færdige med deres regeringsforhandlinger, som var mislykkedes, blev vi enige om at offentliggøre et protokollat om indholdet af vore forhandlinger. Vi offentliggjorde det udtrykkeligt, uanset at der ikke var opnået enighed, og uanset at protokollatet ikke var nogen bindende aftale mellem parterne — det blev sagt uhyre tydeligt. Vi offentliggjorde det for at undgå mytedannelser om, på hvilket grundlag der var forhandlet.

Ligesom der har været samtaler mellem

radikale og venstre — og der er jo ingen, der har bestridt disse to partiers ret til at holde sig i nær kontakt med hinanden; jeg ved ikke, hvor nær den var, den var måske ikke så nær, men i hvert fald holdt man en række møder, det har vi da set fotografier af i aviserne og udtalelser om — og ligesom V og K har haft en meget nær kontakt — måske har man den stadig, jeg ved det ikke, måske snakker man ikke mere om tingene mellem venstre og konservative, vi ved det ikke — ganske på samme måde er det fuldt ud legitimt og parlamentarisk korrekt og politisk berettiget, at socialdemokratiet og SF mødes til en kontakt og taler om løbende ting.

Nu spørger hr. Poul Møller meget fikst til det. Han spørger nemlig, om f. eks. den nye almindelige tillægspensionsordning skal forelægges i kontaktudvalget, eller om forslag til jordlove skal forelægges i kontaktudvalget. Se, der er ikke noget, der skal forelægges. Vi taler om de ting, vi mener det rigtigt at tale om, og der er intet, der forhindrer, at regeringen derefter fremsætter et forslag, som der ikke blev enighed om mellem S og SF, og der er intet, der forhindrer, at SF fremsætter et forslag, som socialdemokratiet ikke er enig i. Det er jo det, man skal forstå, at kontakter, samtaler, det er ikke ensbetydende med, at man er bundet, og det er derfor, regeringen fremhæver, at vi er villige til også at forhandle frit med andre partier, også at gennemføre tingene med et bredere flertal end S-SF, ja, også at gennemføre ting med andre partier her i salen uden om SF. Og her er jo igen markedsbeslutningen, som hr. Poul Hartling var så uheldig at nævne som eksempel, jo det bedste eksempel på, at dette er sandheden. Det, vi må sige til de øvrige partier, er, at man skulle bare have lidt mere mod og handlevilje til at afprøve i praksis, om regeringen virkelig har denne vilje, for man søger jo hele tiden at betvivle det. Vi har viljen til et bredere samarbejde, og vi vil gerne lade det komme til en prøve i praksis.

Hr. Poul Hartling var inde på tillægspensionen. Jeg vil gerne sige om regeringens udtalelser herom, at medens åbningstalen den 4. oktober i fjor vedrørende tillægspensionen var overordentlig klar og fyldig, idet vi gav udtryk for, at vi fra den nedsatte kommission ville få en principbetænkning,